Anul II Nr. 32

4 PAGINI 3 LEI

Duminică 8 Iunie 1941

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA BUCUREȘTI
Str. Popa Petre, 42 Etaj II
Telefon 2.33.55

ÎNVIEREA

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 200 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

Înscris la Tribunalul Ilfov Registrul publicațiilor sub Nr. 50/941

SAPTAMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURA ROMANEASCĂ

A. C. CUZA: CENTRUL UNITĂȚII ROMÂNEȘTI

Să ne regăsim „Norocul": A. C. CUZA

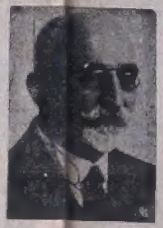

PE URMELE LUI A. C. CUZA

de TOMA VLĂDESCU

Se pare că lumea politică, printr'o dispoziție cam-re-i este desigur particulară, se găsește de câtva timp într'o destul de febrilă agitație, în care se desprind câteva aspecte uimitoare surprinzător de vii. Destui oameni, foarte uitați, de ieri, închipuindu-și cu jalnic optimism că ar putea supraviețui proprilor lor cadavre, or mai vrea par'că și azi să-și asume — cum se zice — toate răspunderile! Timpul ne va lămuri totuși și va pune, sperăm, puțină ordine în atâta destrăbălare.

Dar în toată vălătoarea asta stăt de amestecată și care se asvârle fără pudoare peste ziua de mâine, unul singur nu se agită, un singur om: A. C. Cuza. Gândindu-l deunăzi la un restaurant, — întâlnirea lui,... e o liberare! O superbă evasiune dincolo de toată această miișcare de lucruri și oameni, care întunecă viața!

Pe A. C. Cuza oamenii politici nu-l interesează decât acolo unde marea lui sinceritate ar putea hănui insfârșit atâta viață decât până azi, desinteresare, sens national și cât mai larg dăruire binelui public. Un ochi rotund și nostalgic măsoară par'că toate granițele noastre până departe — și atunci îi revin marelui om atâtea vechi adevăruri pe care numai el le-a strigat dar care nu s'au putut auzi... Iar pentru cine îl privește atent, A. C. Cuza mai lasă să se vadă fiește, un vag regret, pentru vârsta lui de odihnă, regretul că fără el totuș nu se mai poate și că orice acțiune fără dânsul, astăzi, ar risca să rămână zadarnică.

El trece apoi repede la discuții mai luminoase, și strângând în privire vechi amintiri îmi arăta pios o veche carte, a boierilor noștri morți, în care sunt atâtea străvechi fapte lui chiar, se regăsește departe în arborele Kasimiritor...

Dar lăsându-mă astfel să contemplu figura inaltă a ilustrului bătrân, cu am simțit căsând și peste mine puțin — ca peste atâția din generația mea — un reflex din toată lumina pe care acest om o respiră, și am simțit ceea ce aș vrea să numesc, în propriii termeni, emoția de a fi luptat lângă dânsul.

Am spus-o de atâtea ori — și nu mă voiu obosi s'o repet... — omul acesta pe care nu l-a sedus nici o ambiție și nu l-a zdruncinat nici o decepție rezumă cea mai inaltă lecție morală pentru generația românească de azi. Iar în curgerea timpului, el va rămâne farul luminos din trecut — unde va trebui totdeauna să ne întoarcem privirile. Intâriți în viață sau poate prea grăbiți, vom recunoaște totuș urmele lui pe locurile cele mai frumoase ascensiunii... Acesta va avea să fie și de azi înainte direcția vieților noastre!

Pe A. C. Cuza de aceea îl cerem astăzi din nou în centrul atenției obștești — *spunem răspicat că el este totul, și că fără el nimic nu mai este posibil!* — ine strigătul nostru de acum, așa cum vom avea să vedem, se ridică câteva adevăruri care sunt

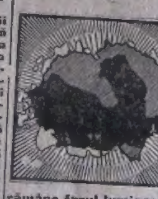

din este mai vii.

Naționaliști de profundeni, uneori atâta de risipiți, sau simpli oameni fără servitori politice dar care căutați în lumea de azi numai câteva sensuri morale, și voi mai ales foști legionari, adevărați legionari, în cari de atâtea ori am cunoscut frumoasele înălțimi ale celor mai desinteresate jertfe, — astăzi când noi căutăm steaua polară în care toți să ne regăsim, cu tot ingaldul să vă urăt pe acest admirabil bătrân de vastă tinerețe, și despre care puteți fi siguri că nu va muri niciodată!

Dar arătându-vi-i eu nu vă cer numai să-mi credeți cuvântul. Vreau dimpotrivă să ne luăm puțin de mână, și printr'o viață de atâta confuzie, să plecăm împreună pe urmele pașilor lui — singurele lumini... In cesiurile extreme ale vieții lui de atâta teribilă dramă, Corneliu Codreanu a avut fericirea totuș să nu uite „NOROCUL" acestei țări, să nu-l uite pe A. C. Cuza pe care-l vede *„strălucind ca un far"* în cetatea lui dela Iași... Dar astăzi, o țară care a pierdut, e sigur, aproape tot ce-ar fi putut să piardă, nu cuvine prin voința noastră cei puțini, să-și regăsească norocul!

Vrem să facem o țară în care semnele naționale să fie cu adevărat onorate, vrem ca redăm lumii noastre românești legile ei morale, vrem să sfărâmăm atâta mizerie de oameni cari incearcă și astăzi să strâmbe așezările noastre firești — dar atunci toți pricepem că fără unitatea conștiințelor naționaliste nimic nu va fi posibil, că fără această unitate vechi beneficiari și grupari zilelor noastre de ieri, se vor ridica din nou să ne surgrume neamul!

Unitatea aceasta însă cine ne-o dă, cine a rezumat și o cuprinde ca un depozit intact — cine, cu un cuvânt, ar putea să ne strângă, să ne adune pe toți?

Ah, sans les divisions
Qui pourrait te dicter des lois?...

— era cuvântul pe care Mistral îl adresa rasei noastre întregi.

Eu aș vrea să-i aminteso astăzi, să-i murmur ca o rugăciune aproape, unui neam pe care îl văd atâta de împărțit! Unde să ne ducem atunci, și unde să privim mai întâi? In ce catedrală, subt ce cupolă de spirit am regăsi acelaș cer subt care să ne putem ridica?

Noi suntem Români, dar suntem *Romani* mai întâi. Este orgoliul nostru. Din aceste străfunduri ale Istoriei, înflorește, peste vicisitudini și peste dezastre, inaita MISIUNE a unui neam pe care nu-l pot oprima decât efemere disgrații.

Dar atunci, să ne amintim, în cesuri bune, ca și în cele grele, părinții noștri se duceau să ceară cuvântul bătrânilor cari isbutiseră să rămână pe culmile drepte — iar autoritatea lor se continua totdeauna până în depărtatele morminte de unde se ridica, pentru viața fiecărei zile, alba flacără a *inspirației*.

Lumea noastră de azi, unitatea ei, are o urzătoare nevoe de acest contact pur cu marele Trecut... Această legătură care ne întinde încă toate brațele vieții! A. C. Cuza — *norocul*" nostru de azi.. Să mergem la această catedrală vie. Și, încă odată atunci, să ne regăsim norocul!

TOMA VLADESCU

...Ziceam că trebue să ne prindem de mână, și cât mai strâns dacă este posibil, ca să pornim pe urmele lui A. C. Cuza și, în pași lui încă vii, să recunoaștem azi mai ales drumul pe care-l avem. Ziceam că nu vrem să fim crezuți pe cuvânt.. Dar, — să vedem! Să vedem dacă avem de fapt, ceva din ceea ce se numește „conștiință" și dacă ne-am putea spune, cu mâna pe inimă, cât de mult a isbutit să dea A. C. Cuza unei țări în care oamenii ultimelor decenii au gândit atât de puțin..

Dar este interesant, este de un extrem interes să reținem că tot ce vedeți astăzi înfăptuindu-se, sau tot ce se vere marilor înfăptuiri ale ceasului nostru de azi, poartă ca o lungă amintire pecetea lui A. C. Cuza... Inăbușirea partidelor și sfârșitul anarhiei lor, politica externă — care prea târziu s'a văzut — demonstrarea invaziei semite care amenința să ne piardă, expropriere rurală, expropriere urbană, sunt punctele de program ale lui A. C. Cuza, sunt doctrina lui... Iar dacă astăzi avem atâtea schele pe care din azi ne putem ridica, apoi acesti este bine să ne amintim: A. C. Cuza le-a construit, schele astea, în munca lui pasionată de o „înpăstate de veac,— el este marele lor constructor!

Doctrină așa-dar, gândire — o gândire atât de vie, atât de prezentă, dar mai ales atâta de singură timp de mai multe decenii — când nimeni afară de A. C. Cuza nu se mai arăta să gândească adevărurile noastre de neam!

Dar mai este și altceva A. C. Cuza... Nu ne-ar mai fi îngăduit să uităm! Este poate, numele lui, ceva mai îndrăznețe și lupta pe care o dat-o vreodată un om de lege? Zilele atâta de vechi au trecut... Și nu ne mai aducem aminte poate atâta de bine mizerabilele campanii de presă ale Haiuignmanilor de până mai ieri, niște caricaturile odioase care incercau să strâmbe una din cele mai inalte figuri, nu ne mai aducem aminte poate nici atentatul dela Iași când A. C. Cuza n'a supraviețuit decât prin miracol, nici atentatul, de data asta moral, al falsonului Socor, nici excluderea profesorului dela universitate... Nimic! Românii uită atât de ușor...

Dar să rederschidem cartea lui A. C. Cuza, aceste „îndrumări de politică externă"... Și atunci fără alci acestă 10 sau 15 ani din urmă — ani apăsători și grei, ani de aspră singurătate în cari A. C. Cuza, în propriii termeni, s'a răstignit Pentru singurul bine, el Patriei... pentru salvarea. In adâncul cosmic a acestui vast pământ nu țiș — pe care nu-l mai apăra decât el! Nici lupta aceasta desigur nu s'ar putea uțor rezuma...

Poate ca să aveți numai o palidă idee, ca să pricepeți cât de puțin calvarul de care vorbim, ar fi mai de grabă să citiți aceste **îndrumări de politică externă**, să-i priviți pe A. C. Cuza, fără nimeni și singur, apostrofat, insultat, chinuit de tot ce avea mai nedemn viața noastră publică din Petrimenile democrației... Un cor limund și strident din care scupa la întâmplare un Raiea sau Mirto, sau Titeanu, la cot cu Landau, cu Fagure sau cu răposștul Andrei...

Astăș îl înjurau pe A. C. Cuza! Unul din el estăzi este la Văcărești (Titeanu), altul se găsește foarte descopertl la controlul avertilor (Raiea se cheamă ăsta...), altul în sfârșit s'a sinucis, iar altul, care nici român nu este (Mirto), trăește ultat și în umbră, tatăndu-și teritcit al jăfului politicei noastre cc ati... Și încă odată, ăștia îl înjurau pe A. C. Cuza! îi contestau pratiotismul... îi denunțau „anarhie" (Fagure!), îi acuzau de trădare chiar (...Mirto, desigur!).

Revolta ne sugrumă, și azi...

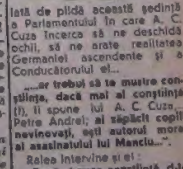

Iată de plidă această ședință a Parlamentului în care A. C. Cuza încerca să ne deschidă ochii, să ne arate realitatea Germaniei ascendente și a Conducătorului el...

„...ar trebui să te mustre conștiința, dacă mai ai conștiință (!), îi spune lui A. C. Cuza, Petre Andrei; ești zăpăcit copilul nevinovaș, ești autorul morei al asasinatului lui Manciu...".

Raiea intervine și el:

„Dacă ai avea conștiință, d-le Cuza, te-ai rușina să mai vorbești aici!".

A. C. Cuza nu avea conștiință! Și o avea Raiea, desigur!

„...Nu mai insemnezi nimic la Universitatea din Iași", adaugă din nou Petre Andrei...

„Și „ați devenit o curiozitate de muzeu" replică la rândul

(Continuare în pag. 11-a)

Locuri românești din Banatul „sârbesc"

PAGINA STUDENTEASCĂ

Instrumentele conștiinței naționale

Prof. dr. Mihai Ralea

Prof. dr. Mihai Ralea

Prof. dr. Mihai Ralea

Carnet de vară

Trio Musatescu

Cancaruri în manierea tatălui, pentru a saluta naşterea fiului

De câteva zile, prolifera artistă a teatrelor Naţional, evoluarea Kitty Gheorghiu, soţiul, actorul d-nu Tudor Musatescu — a mamei.

D. Tudor Musatescu, tatăl lui Mitică" şi „D-rei Bulerifle" şi multor alte opuri literare, şi dramatice sau, odinioară, şi un copil adevărat.

D. Tudor Musatescu-Tatăl

ASEMANARE PERFECTĂ

Ziariştii pasionaţi asupra faptului de aceste lucruri se pretexte [illegible] din toate partile.

Pe baţă dreptate. La [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

Pe urmele lui A. C. Cuza

(Urmare din Pagina 1-a)

dul lui Mihai Ralea, pentru care nu s'a deschis totuşi până astăzi nicăieri penitenciar.

Iar în cordul lui Ralea, al lui Andrei şi al tuturor jărăniştilor, evident că Fegusen-Honigman, ea cel mai indicat să pună concluziile!

— **„Faci apologia anarhiei",** îi spune el lui A. C. Cuza.

— „SĂ TACI, răspunde atunci marele om, excedat... TACI DIN GURA... AI S'O PĂTESTI... TINE-TI PERCIUNII IN ORDINE!

Aşa a păţit-o A. C. Cuza. E o **pagină numai... Mai vreţi şi alte?** Să vă mai dau...

E în aită şedinţă a Camerei. Şi sunt acolo şi discuţii în cauză A. C. Cuza apăra aceleaşi adevăruri de azi. Şi sunt aceleaşi personagii în discuţie.

— **Sunteţi diplomaţii intereselor streine,** îi strigă atunci un ministru jărănist (a multe ures amar, ca să-l mai putem numi).

— **Să nu mai pângăreşti tribuna,** intervine acelaşi Petre Andrei; nu-ţi este permis să spui aberaţiuni de neamenea natură, care sunt demne de un creer obosit şi ajuns la adânci bătrâneţi...".

Iar părintele Man (dela şantan...), care vice-preşedea atunci, îşi adaugă şi el contribuţia lui:

— D-le deputat Cuza, dacă continuaţi în felul ăsta „NEPATRIOTIC (!) cu Fegusen-Honigman, ea cel mai indicat să puneţi concluziile!

— **„Faci apologia anarhiei",** îi spune el lui A. C. Cuza.

— „SĂ TACI, răspunde atunci marele om, excedat... TACI DIN GURA... AI S'O PĂTESTI... TINE-TI PERCIUNII IN ORDINE!

Aşa a păţit-o A. C. Cuza. E o **pagină numai... Mai vreţi şi alte?** Să vă mai dau...

E în aită şedinţă a Camerei. Şi sunt aceleaş